

những đau thương.

Chỉ bấy nhiêu cũng đủ tôi gắng chịu những thách đố của một đứa con gái giữa những lưu dân đến vùng đất mới. Thời gian chờ đợi định cư cũng làm tôi héo hắt. Khi ở giữa đám đông có những người con tim còn bỏ trống vài đoạn đường tình người và vội xô ngã tình yêu chôn vùi trong cát biển.

Buổi tối nay thời gian không là bao. Những người cùng chuyến tàu họp lại thành buổi party nhỏ tiễn vài người ngày mai rời trại. Họ chưa từng quen biết trước. Họ nói đến tình bạn chân tình. Một vài người đến với tôi nói lời chia buồn khi tối nay vắng mặt em bé trai cùng chịu gian nguy trên biển. Tôi chết lặng buồn để lắng nghe những bài hát cho qua một đêm dài thêm trên đảo. Người đàn và hát là một anh chàng có mái tóc hoe vàng, có thể bị cháy nắng trong những ngày lênh đênh trên biển. Không biết sao anh ta chọn hát những bài có chủ đề biệt ly tối nay. Anh nói giọng trầm buồn cùng những lời thơ anh đọc gửi tặng những người bạn rời đảo.

Anh hướng nhìn những người chung quanh đêm nay với giọng tha thiết “Biệt ly, nhớ nhưng từ đây, chiếc lá rơi theo heo may, người về có hay.... Biệt ly ước mong hoàng hôn êm đêm về ru ấm tâm hồn. Người yêu đương cách xa đành sống vui cùng gió sương.”

Sao anh lại ướp thêm trong lòng người xa xứ những tiếng buồn chấp chùng không dứt.

“Đưa người ta không đưa sang sông  
Sao có tiếng sóng ở trong lòng  
Bóng chiều không thắm, không vàng vọt  
Sao đây hoàng hôn trong mắt trong.”

Bên chén trà nhạt, đĩa bánh ngọt, món quà của buổi gặp gỡ cuối, đọng lại khấn khút trong nỗi khổ đau, bây giờ mỗi người ngồi bên nhau.

“Tôi thấy tôi thương những chiếc tàu



Ngàn đời không đủ sức đi mau  
Có chi vương vãi trong hơi máy  
Mấy chiếc toa đầy nặng khổ đau.”

Anh hát liền tiếp bài “Tiễn em” rồi “Buồn ga nhỏ”. Tâm tư buồn mênh mang nghe gió trúc lá vàng đã bao mùa thu sang. Đời mình là sân ga lưu luyến bóng con tàu, gửi tiếc nuối cho nhau...

Tôi không ngờ đêm nay tôi được nghe những đoạn thơ, những bài nhạc trữ tình. Tôi tưởng đã mất đi trong tâm tình sâu kín của mỗi con người. Anh hát bài “Tàu đêm năm cũ”, bài này tôi nhớ đã nghe một giọng hát liêu trai, nhưng tối nay giọng hát của anh mềm nhẹ đổ xuống miền sa mạc lưu đày. Cũng từ đây tôi lớn khôn tấm mát trong gió trời biển cả càng thêm nhớ nhung.

Anh đến bên tôi, anh nói vì sao anh hát những bài hát này, chỉ để tưởng nhớ lại những buổi chia ly của một mối tình. Mối tình đã để anh vĩnh viễn ở lại phía bên này của rừng cây bị đốn. Anh chất ngất tình tự. Anh hẹn tôi những buổi chiều thong thả, những lúc tôi cảm thấy vô vị và trống vắng.

Một căn nhà nhỏ trên ghềnh đá ngó ra biển khu C. Cả hai đã xuống bậc thang cuối cùng. Sóng từng đợt vỗ về ghềnh đá. Đá có cô đơn đau. Còn tôi, có phải mỗi con người đều có một niềm cô đơn mênh mang đóng kín. Anh đứng im nhìn tôi khẽ từng bước chân trên đá. Anh bỗng choàng hôn tôi. Một cơn hôn mang trong bóng tối tỏa xuống mặt đá đen. Tôi đứng im bất động. Ngay giờ phút này, bóng dáng tôi trở nên thơ mộng. Một bóng dáng thơ mộng đang nhìn lại từng dấu chân in trên cát bị sóng biển xóa nhòa. Dáng dấp tôi trở nên thiêng liêng. Anh trăng trên đầu. Quyển lục là những vòng bọt sóng biển âm vang ập tới. Tôi tưởng tượng vòng sóng ôm ghềnh đá kia như bàn tay đang xòe ra với tôi để đón nhận những cành hoa mà chiều hôm nay vừa rải khắp trên mặt biển khu C tưởng niệm đầu đó những vết chân oan hồn mồn hơi thở. Giòng thủy triều hãy nhanh lên cho vòng sóng cuốn lấy vài cành hoa hải đảo. Hãy với tới.

Từ đây tôi biết anh còn bốc lên một ngọn khói xanh biếc. Bốc lên tự hồi anh là khuôn mặt tràn đầy sinh động. Như anh đã hát và cho tôi biết chỉ có nỗi biệt ly cho anh biết rằng đừng lầm lẫn tự do với tình yêu. Với lời nói bên lề của những cuộc tình Bidong, anh sợ tôi lại vung thẳng tay ném anh vào cơn bão lửa, cũng chỉ vì chúng ta không đúng hẹn với lương tâm. Rồi anh cũng không chết làm chi vô ích bởi vì tình ái đâu cần mạng sống của anh và kể cả tôi! Tôi đang đứng đợi anh ở cuối đoạn đường cây nhân sinh hệ lụy với cuộc tình chúng ta và cực kỳ thơ mộng nào đó làm sao anh biết được. Cũng là lúc tôi muốn nói yêu anh.

Tôi hiểu anh trông đợi một ân sủng của chuyện tình dang hiển, chính là lúc tù ngục bao la chung quanh anh, anh không ngờ lựa chọn. Và với tù ngục này tôi